То яспіс був. Мов цвіт весни в садах,
Дар найдорожчий райського Джінната,
Мов льодовців сліпучо-синя шата
На визублених крем'яних шпилях.

Його людині заповів аллах,
Щоб не була така слізьми багата,
І горніх янголів чота крилата
Під храмовий його поклала дах.

Полинув люд на блиск його перловий,
Та зойки рвалися, ридало слово,
Сердець зневажених скорботна дань,

І змила туга неземні поваби,
І чорний став од смутку і страждань
Ти, найясніший яспісе Кааби.